

μέχρι πυθμένος, οὔτε ἂν ἀπελιθώθη μὲ τὸ κύπελλον εἰς χεῖρας μετέωρον, ὡς στήλη ἄλατος, ἂν καὶ ἡ Μαροῦλα ἐβεβαίου μεθ' ὄρκου βραδύτερον, ὅτι εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τὸν ἔβλεπε πολλὴν ὥραν καὶ ἐσταυροκοπήθη, μήτοι τῷ ἐπῆλθεν ἀποπληξία!

Ἐμπορῶ ὅμως νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ὅταν ὁ κ. Περδίκης εἶδεν ὅτι τὸ ὥραιον ἐκεῖνο μυστικόν, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν παροξυσμῷ πατρικῆς στοργῆς ἐτόλμησε μόνις καὶ μετὰ δειλίας νὰ συλλάβῃ ἐν τῇ φαντασίᾳ του συγκεχυμένον ἔτι καὶ ἀκυσφόρητον, ἀμφίβολον ἔτι ὡς ἐν καταστάσει ὄνειρου καὶ σκιᾶς· ὅτι—λέγω—τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο ἀπόρρητον τὸ ἤρπασεν ὁ κόσμος, τὸ ἐτροποποίησε, τὸ παρεμόρφωσε, τὸ ἔσυρεν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὸ ἐρρύπανε καὶ τοῦ ἔδωκε χολοσσιαίας μυθιστορικὰς διαστάσεις, ἠναγκάσθη τότε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ μόνος ἀσφαλῆς τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου ἡμπορεῖ νὰ συμβαίῃ τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶνε ἡ ἐχεμύθεια!

Ἐν Ἀθήναις, Ἰουνίος τοῦ 1890.

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΛΕΓΕΙ ὁ γιατρός ἔς τὴ δεῖνα δεσποσύνη,
 Πῶς εἶνε ἀναιμική,
 Καὶ κάθε μέρα σίδερο τῆς δίνει·
 Δὲ νοιώθει γιατρικῇ.
 Τὸ πῶς κοινὸ δὲν ἔξερει ἐπαναληπτικὸ·
 Μεταχειρίσου, δός της, γιατρέ, τὸ ἀρσενικό.

(Ἐν Ζακύνθῳ)

ΥΑΚΙΝΘΟΣ